

Arrest

nr. 218 672 van 22 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. GROBECKER
Montoyerstraat 51
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. GROBECKER en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 12 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 16 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker wordt door het CGVS gehoord op 10 mei 2017.

1.2. Op 9 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Tezin van het district Surobi in de provincie Kabul. U bent Pashtoen van etnische origine.

Omstreeks tien maanden voor uw vertrek begonnen uw problemen met de taliban. U had uw baard afgeschoren, waarop de taliban u in elkaar heeft geslagen en u verweet een ongelovige te zijn. U werd dusdanig toegetakeld dat u flauwviel en door een mededorpeling naar een ziekenhuis bent gebracht. U had daarvoor geen problemen gehad met de taliban maar ze kwamen wel reeds preken in uw lokale moskee en riepen alle mannen op die 17 waren geworden om met hen mee te vechten. In de daaropvolgende periode kwam de taliban twee maal naar uw huis om uw vader te melden dat hij zijn oudste zoon (en dus uw oudste broer), die actief was in het Afghaanse leger, moest vertellen zijn werk te staken. Uw vader ging daarop uw broer consulteren op diens werkplek. Die vertelde uw vader dat hij de mogelijkheid tot stoppen met werken met hem zou bespreken tijdens zijn eerstvolgende verlof. Vier dagen voor uw vertrek was uw broer onderweg naar huis in functie van zijn verlof toen hij ontvoerd werd door de taliban. Uw broer is tot op heden vermist. Zijn medereizigers, die het voorval gezien hadden, kwamen dit melden aan uw vader. Toen u twee dagen na de ontvoering van uw broer onderweg was naar huis van de moskee, werd u aangesproken door vier talibanleden. Ze zeiden u dat aangezien uw baard lang was en u de correcte leeftijd bereikt had, u met hen mee moest werken. Ze vertelden u dat ze wisten dat u uit een arme familie kwam en dat ze in ruil geld zouden geven aan u en uw familie. U vertelde dit aan uw ouders. Nog eens twee dagen later was u thuis toen uw zus meldde dat de taliban op zoek was naar u. Uw moeder stuurde u meteen naar uw nonkels (langs moederskant) huis. Uw ouders kwamen achter en vroegen uw nonkel om u het land uit te halen. Uw nonkel heeft daarop een smokkelaar gecontacteerd en uw reis geregeld en betaald. U bent dezelfde dag vertrokken.

U heeft Afghanistan verlaten omstreeks juni 2015 en reisde via Iran, Turkije en de Balkanroute richting België. U kwam in België aan op 12 oktober 2015, alwaar u op dezelfde dag asiel aangevraagd heeft.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw taskara, foto's van uw broer, werkbadges van uw broer, een attest van uw broers werk, de taskara van uw vader en de enveloppe waarin uw documentatie u gepost werd.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

U zou bedreigd zijn door de taliban wegens het werk van uw broer. Zo stelde u dat uw broer bij het ANA (Afghan National Army) werkte en dat de taliban daarom twee keer naar uw huis zou zijn gekomen (CGVS, p. 9). U kan echter onvoldoende elementen aanbrengen om te stellen dat uw broer daadwerkelijk bij het ANA is geweest. Zo wist u niet dat uw broer interesse had in het leger, weet u niet waarom uw broer bij het leger zou zijn gegaan en kent u zijn rang niet (CGVS, p. 13). U stelt dat hij gewoon soldaat was, maar op het door u meegebrachte document staat vermeld dat uw broer een training voor officier heeft gevolgd (CGVS, p. 13). Wanneer u met deze informatie wordt geconfronteerd, stelt u niet te weten dat hij een training heeft gehad (CGVS, p. 13). U stelt verder dat uw broer 'heimelijk' bij het leger werkte, stiekem was weggegaan en op een dag eens thuiskwam voor verlof (CGVS, p. 13). Dat niemand in uw huishouden zou opmerken dat uw broers plotseling zou verdwenen zijn, noch dat u hem hierover vragen zou stellen, is niet realistisch. Een verklaring over hoe hij bij het leger is gegaan heeft u ook niet, want u 'hoedde de schapen' (CGVS, p. 13). Dat is geen afdoende verklaring. Het is evenmin plausibel dat u niet weet wat uw broer zou hebben gedaan voor hij naar het leger ging. Uw verklaring dat u 'nog een kleine jongen' was, houdt geen steek daar u bijna achttien zou zijn geweest toen uw broer zou zijn verdwenen (CGVS, p. 13). Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat uw broer bij het leger zou zijn geweest, kan ook niet aangenomen worden dat u bedreigd zou zijn door de taliban omwille van het beroep van uw broer.

Uiteindelijk wijzigt u uw eigenlijke vluchtaanleiding en verklaart u dat uw werkelijke vrees was om gedwongen gerekruteerd te worden door de taliban (CGVS, p.14). Uw opeenvolgende verklaringen hierover zijn tegenstrijdig. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u vier dagen

voor uw vertrek door de taliban zou zijn meegenomen en dat u een zelfmoord zou moeten plegen in Kabul. U zou hiervoor geld krijgen. Verder zou de taliban u gezegd hebben dat uw broer voor de overheid werkte en geen goede moslim is. Op het CGVS vertelt u dan weer dat u twee dagen na de ontvoering van uw broer de taliban tegenkwam (CGVS.10). Ze zouden u gevraagd hebben om mee te doen met hen en ze zouden uw familie geld geven. U repte op het CGVS met geen woord dat de taliban iets over uw broer zouden hebben gezegd. (CGVS, p.10). Twee dagen nadat de taliban u tegenkwamen, zouden ze naar uw huis zijn gekomen en zou er beslist zijn dat u beter het land zou kunnen verlaten. Ook dit vermeldde u niet bij DVZ.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd wordt door incoherenties die werden vastgesteld tussen in uw verklaringen. Zo houdt u vast aan uw bewering dat uw ouders geheimzinnig moeten zijn over uw vertrek (CGVS, p.12), zodat de taliban niet zouden merken dat u weg bent. Het is onwaarschijnlijk dat de taliban na anderhalf jaar uw aanwezigheid nog niet opgemerkt zouden hebben. Daarnaast zouden uw ouders om diezelfde reden geen contact met u kunnen opnemen via de post (CGVS, p.12). Toch zouden ze er in geslaagd zijn om verschillende documenten naar u op te sturen (CGVS, p.11).

Wat betreft uw verklaring omtrent de aanwezigheid van de taliban in uw dorp, bevat uw verhaal ook meerdere inconsistenties en hiaten. U verklaart eerst dat de taliban over het gehele dorp spionnen hebben. Toch vertelt u daarna hoe maar liefst tien dorpingen openlijk tegen de wil van de taliban zouden zijn ingegaan door stiekem een persona non grata te begraven 's nachts. Dat is tegenstrijdig met het feit dat u eerst verklaart dat de mensen 's nachts niet durfden buitenkomen omdat de taliban dan actief zouden zijn (CGVS, p.6). Daarnaast verklaart u dat er overal spionnen zijn waardoor uw ouders heimelijk moeten doen. Toch is een vriend van uw vader komen vertellen over het begrafenisincident (CGVS, p.12). Het feit dat u hiervan weet, bewijst dat het nieuws vrij makkelijk te verspreiden is. Het is dus niet plausibel dat de taliban op een dusdanige manier zouden spioneren zoals u beweerde. Daarenboven ontkracht die wetenschap ook uw eerder argument waarbij u aangaf waarom u nu geen contact zou kunnen hebben met uw ouders.

Naast de ongeloofwaardigheid van uw relaas stemmen uw verklaringen aangaande de gedwongen rekrutering door de taliban in het geheel niet overeen met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (EASO COI Report : Afghanistan - Recruitment by armed groups). Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt. Bovendien blijkt dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Dergelijke individuele en gedwongen rekrutering zoals u ze beschrijft, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in een tribale samenleving als de Afghaanse weinig aannemelijk. Dat geen van deze elementen aanwezig zijn in het door u gegeven relaas, bevestigt het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde rekrutering.

De Afghaanse documenten die u indiende, kunnen bovenstaande vaststellingen niet ontkrachten. Zij zijn immers niet van die aard dat zij de eerder aangehaalde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen. Voorts moet er worden benadrukt dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen en nooit op zich zelf vermeende feiten kunnen bewijzen. Uit informatie van het CGVS blijkt overigens ook dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Afghaanse documenten aan te schaffen, zowel in Afghanistan als in het buitenland (COI Focus Afghanistan: corruptie en valse documenten). Daarnaast heeft u ook een medisch attest, verkregen in België, afgegeven. Daarin staat vermeld staat dat u littekens zou hebben die afkomstig zouden zijn van uw aanvaring met de taliban. Er moet gewezen worden op het feit dat hoewel een dokter kan vaststellen welke fysieke schade u hebt ondervonden, er nooit met volledige zekerheid kan geconstateerd worden wat de bron ervan is. Dit attest vormt dan ook geen bewijs van uw beweerde vervolging.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan

krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader

van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert de schending aan van de samenwerkingsplicht en het principe van het ‘voordeel van de twijfel’ zoals neergelegd in artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Na een theoretisch betoog, zet verzoeker concreet uiteen:

“I. Verzoeker brengt voldoende elementen aan om aan te nemen dat zijn broer in het Afghaanse leger dient

Het CGVS stelt dat het twijfels heeft bij de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker. In het bijzonder stelt het CGVS dat verzoeker onvoldoende elementen aan brengt om te kunnen concluderen dat de broer van verzoeker in het Afghaanse leger dient.⁵ Er kunnen vraagtekens worden geplaatst bij de vraag of het CGVS haar plicht tot samenwerking nakomt, laat staan nog de vraag of verzoeker het voordeel van de twijfel dient te krijgen.

Verzoeker heeft de volgende relevante bewijsstukken aangeleverd voor wat betreft de positie van zijn broer in het Afghaanse leger: (i) een kopie van een attest van zijn broer aangaande zijn opleiding in het Afghaanse leger; (ii) een kopie van werkbades van zijn broer; en (iii) een kopie van verscheidene foto's van zijn broer in uniform (zie Stuk 4). Verzoeker heeft daarmee een oprechte inspanning geleverd om zijn asielaanvraag te staven met documenten, welke hij zo spoedig mogelijk heeft ingediend. De verklaringen van verzoeker zijn daarnaast samenhangend en sluiten aan bij de bewijsstukken die zijn geleverd. Hij mag daarom ook verwachten dat het CGVS hem het voordeel van de twijfel gunt. Toch blijft het CGVS van mening dat onvoldoende elementen heeft aangebracht.

Sterker nog, alle aangevoerde bewijsstukken worden terzijde geschoven omdat verzoeker niet weet waarom zijn broer in het leger is gegaan en omdat verzoeker zijn rang niet kent. Aldus het CGVS staat nota bene op het aangeleverde attest dat de broer van verzoeker een opleiding tot officier heeft gevolgd. Enkel om deze reden wordt er dan ook aan de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker getwijfeld. Dit is echter onterecht, kort door de bocht en getuigt bovendien niet van de vereiste samenwerking van de zijde van het CGVS. Verzoeker heeft vijf documenten aangebracht (de drie bovengenoemde documenten betreffende zijn broer, zijn eigen taskara en de taskara van zijn vader). Daarnaast heeft hij zijn asielaanvraag op oktober 2015, meer dan anderhalf jaar geleden, ingediend. In de tussentijd heeft verzoeker enkel kunnen wachten tot hij zou worden opgeroepen voor zijn verhoor, met deze documenten paraat. Zou dan enkel uit het feit dat verzoeker stelt dat zijn broer soldaat is (in plaats van officier) afgeleid moeten worden dat hij niet geloofwaardig is?

Zelfs van een ongeschoold en analfabeet persoon mag na anderhalf jaar immers worden verwacht dat hij de inhoud van deze documenten kent. De verklaring van verzoeker ligt meer voor de hand: mensen uit zijn omgeving, die niet voor het leger werken, spreken over ieder militair als soldaat, zonder daarbij een rang te vermelden. Voor mensen buiten het leger is een dergelijke toevoeging simpelweg niet relevant.

Samenvattend is de conclusie van het CGVS kort door de bocht en getuigt deze niet van de nodige meedenkendheid in de leefwereld van verzoeker. Ten besluit stelt het CGVS: "[g]ezien er geen geloofkan worden gehecht aan het feit dat uw broer bij het leger zou zijn geweest, kan ook niet aangenomen worden dat u bedreigd zou zijn door de taliban omwille van het beroep van uw broer".⁶ In de originele beslissing van 26 juni 2017 ging het CGVS zelfs nog een stap verder door in twijfel te trekken dat de Taliban überhaupt bij verzoeker thuis is geweest omdat het CGVS geen geloof wenst te hechten aan de verklaringen dat de broer van verzoeker in het Afghaanse leger zou hebben gezeten.⁷ Blijkbaar besepte het CGVS ook dat deze conclusie wat te bont was aangezien na ruim twee maanden beraad deze zin is aangepast (zie ook de compare versie, bijgevoegd als Stuk 8, p. 4). Dit neemt niet weg dat het CGVS nog steeds haar samenwerkingsplicht schendt.

ii. Verzoeker wijzigt zijn vluchtaanleiding niet en is consistent in zijn verklaringen. Het CGVS stelt vervolgens dat verzoeker zijn eigenlijke vluchtaanleiding wijzigt en nu stelt dat de werkelijke vrees van verzoeker is om gedwongen gerekruteerd te worden door de Taliban. Alleen al de suggestie van CGVS dat verzoeker zijn vluchtaanleiding wijzigt gaat in tegen de samenwerkingsplicht die rust op het CGVS. Hier is namelijk geenszins sprake van. Zowel bij het DVZ als bij het CGVS heeft verzoeker de verschillende facetten uitgelegd die hebben bijgedragen aan zijn vlucht uit Afghanistan. Een onderdeel hiervan is de vrees als gevolg van de positie van zijn broer in het leger (en zijn ontvoering). Een ander onderdeel is de persoonlijke ervaringen van verzoeker met de Taliban. De samenloop van de ervaringen van verzoeker met de Taliban (die plaatsvonden gedurende dezelfde periode) vormen dan ook één en dezelfde vluchtaanleiding. Op geen enkel moment is zijn vluchtaanleiding gewijzigd en verzoeker is consistent geweest in zijn verklaringen bij het DVZ en het CGVS.

Het CGVS stelt dat deze "gewijzigde" vluchtaanleiding "inconsistenties en hiaten" bevat met name omtrent de aanwezigheid van de Taliban in Tezin.⁹ Het CGVS verwijst hierbij met name naar de verklaringen van verzoeker over de moord op een persoon uit een nabijgelegen dorp welke van de Taliban niet begraven mocht worden.¹⁰ De inconsistentie waar het CGVS op doelt is dat de dorpingen het lichaam in het geheim begraven hebben, maar dat de vader van verzoeker dit toch te weten is gekomen. Zodoende kan het dus geen geheim zijn, aldus het CGVS, en daarom is er dan ook twijfel of er in het algemeen wel leden van de Taliban aanwezig zijn in Tezin. Deze redenatie raakt kant noch wal. Eerder tijdens het gehoor heeft verzoeker nog uitgebreid aangegeven welke qaws aangesloten zijn bij de Taliban.¹¹ Verder verwijst verzoeker naar tal van incidenten die in de omgeving van Tezin hebben plaatsgevonden met de Taliban. Zo verwijst hij naar de hierboven beschreven moord en naar een sabotage van een bouwproject.¹² Tôt slot berust zijn gehele asielrelaas op verklaringen die wijzen op de aanwezigheid van de Taliban in en rondom Tezin: (i) verzoeker verklaart in elkaar geslagen te zijn door de Taliban en overlegt te dien aanzien een doktersattest; (ii) verzoeker verklaart dat zijn vader verschillende malen verzocht is door de Taliban om zijn zoon uit het leger te laten treden; en (iii) verzoeker verklaart dat zijn broer door de Taliban is ontvoerd en sindsdien vermist is. Later in de bestreden beslissing verwijst het CGVS nota bene zelf naar een EASO rapport ("Stuk 9") waaruit blijkt dat het conflict-gerelateerd geweld dat in de provincie Kabul plaats vindt zich met name concentreert in het district Surobi.¹³ Van een inconsistentie in de verklaringen van verzoeker is dan ook geen enkele sprake. Naar welke "hiaten" het CGVS verwijst is in het geheel onduidelijk.

Om bovenstaande redenen kan dan ook niet anders dan geconcludeerd worden dat het CGVS de samenwerkingsplicht en het principe van "de voordeel van de twijfel" schendt, zoals deze zijn neergelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en artikel 4 van de Richtlijn 2004/83.

Ten aanzien van het "voordeel van de twijfel" verwijst verzoeker tôt slot nog op de oorspronkelijke beslissing van het CGVS van 26 juni 2017. Hierin concludeerde het CGVS nog dat de verklaringen van verzoeker omtrent zijn herkomst niet heeft kunnen overtuigen. Verzoeker heeft in zijn oorspronkelijke beroep van 25 juli 2017 gemotiveerd aangevoerd dat het CGVS verzoeker hier het voordeel van de twijfel had moeten gunnen (het beroep tegen de beslissing van 25 juli 2017 is bijgevoegd als "Stuk 10", zie pp. 4 en 5). Aangezien de betreffende passage over de herkomst van verzoeker is weggelaten uit de bestreden beslissing¹⁴ lijken de verklaringen van verzoeker nu ineens wel het CGVS te kunnen overtuigen. Het voordeel van de twijfel wordt hem dan ook (te) laat gegund."

Verzoeker voert tevens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het 'fair play'-beginsel en licht toe:

"Gelet op het bovenstaande is duidelijk dat het CGVS in de bestreden beslissing op een onredelijke en onrechtmatige wijze tot de conclusie is gekomen dat de verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig zijn. Op grond van deze vaststelling hecht het CGVS geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker en wordt noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker toegekend. Het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel dienen het CGVS ervan te weerhouden om doelbewust een interpretatie van de verklaringen van verzoeker te zoeken welke tegenstrijdig zouden zijn met andere verklaringen terwijl ook niet-contradictoire interpretaties mogelijk zijn. Het CGVS dient dan ook, met het oog op deze beginselen van een behoorlijk bestuur, het aangeleverde bewijsmateriaal als een geheel te beschouwen en, in samenhang met de afgelegde verklaringen, een oordeel vellen over de algemene geloofwaardigheid van verzoeker. Uit het bovenstaande blijkt echter dat het CGVS zich schuldig maakt aan "cherry-picking". Hele gedeelten van het gehoorverslag worden terzijde geschoven en er wordt geen enkele rekening gehouden met de leefwereld van verzoeker en de situatie waarin hij verkeert. Zodoende schendt het CGVS zowel het zorgvuldigheids- als het redelijkheidsbeginsel dat op haar rust.

Daarenboven schendt het CGVS het zorgvuldigheidsbeginsel en het "fair play" beginsel door de negatieve beslissing van 26 juni 2017 in te trekken tijdens de beroepsprocedure. Ondanks vragen van verzoeker over de stand van de procédure besluit het CGVS na twee maanden een nagenoeg identieke beslissing te nemen (zie de compare versie in Stuk 8). Verzoeker weet nog steeds niet wat de reden is voor het intrekken van de oorspronkelijke beslissing. Ondanks het aanbod van verzoeker om opnieuw gehoord te worden heeft het CGVS besloten om de beslissing enkel op punten aan te passen met als enig mogelijke reden om de motivatie van de beslissing aan te scherpen. Nota bene, het besluit van het CGVS van 4 augustus 2017 om de oorspronkelijke beslissing in te trekken is tien dagen na de indiening van het verzoekschrift van verzoeker genomen.

Naar de mening van verzoeker houdt de motivatie van het CGVS in de bestreden beslissing echter nog steeds geen stand, zoals hierboven is aangevoerd. Bovenal toont het handelen van het CGVS aan dat zij bij het nemen van de eerste beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en dat er geen sprake kan zijn van "fair play".

Ten slotte houdt verzoeker voor dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Hij zet in dit kader uiteen:

"Aangezien het CGVS in het geheel heeft afgezien van een beoordeling van het eigenlijke asielrelaas van verzoeker kan nog enkel worden ingegaan op de situatie die het CGVS schetst voor wat betreft de algemene veiligheidssituatie in de regio van herkomst van verzoeker. Het CGVS concludeert op basis van het EASO rapport van november 2016 in het algemeen dat de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten van Afghanistan. De provincie Kabul ligt echter in het centrum en, aldus het CGVS, "blijkt [...] dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Wat hier ook van zij, 15 het CGVS merkt zelf op dat het conflict-gerelateerd geweld in de provincie Kabul zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, 16 Echter, volgens het CGVS bestaat er voor verzoeker geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of van zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. 17 Uit deze conclusies blijkt eens te meer dat het CGVS niet geneigd is om zich redelijk op te stellen en de situatie van verzoeker, zoals hij deze in zijn verklaringen heeft geschetst, in aanmerking te nemen. Immers, het EASO Rapport bevestigt zonder meer de vrees die verzoeker tot uitdrukking heeft gebracht in zijn verklaringen. Omtrent ontvoeringen stelt het EASO Rapport:

"Targeted killings and abductions are also a serious threat. [...] UNAMA documented 410 conflict-related abductions in 2015 (145 persons were killed and 27 injured) and 195 such incidents during the first six months of 2016"

Voor wat betreft de veiligheidssituatie in Surobi stelt het EASO Rapport:
"Surobi or Sarobi district is particularly affected by Taliban infiltration" 19

En:

ilAccording to analyst Foschini, fighters from Hezb-e Islami (Hekmatyar) and the Taliban were consistently present in Surobi, although Hezb-e Islami were traditionally stronger in Surobi" 20

Tôt slot bevat het EASO Rapport ook nog de volgende tabel waarin wordt verwezen naar de 312 veiligheidsincidenten die in de provincie Kabul hebben plaatsgevonden tussen 1 september 2015 en 31 mei 2016:

[tabel]

De bovenstaande gegevens tonen eens te meer aan dat de conclusies van het CGVS overhaast zijn genomen, zonder dat de daadwerkelijke verklaringen van verzoeker in ogenschouw zijn genomen. Immers blijkt hieruit toch op zijn minst dat de gestelde ontvoering van de broer van verzoeker niet compleet ongeloofwaardig kan zijn en is het toch ook op zijn minst aannemelijk dat de Taliban actief is in en rondom Tezin, dat in het district Surobi ligt.

Om deze en alle bovenstaande redenen handhaaft verzoeker dan ook zijn vordering dat zijn asielaanvraag moet worden toegekend, of toch op zijn minst dat hem de subsidiaire beschermingsstatus zal worden verleend."

Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn beroep volgende stukken toe:

- stuk 3: doktersattest van dr. Jean-Marc Feron van 17 mei 2017;
- stuk 4: documenten ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van de broer van verzoeker;
- stuk 9: EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation, van november 2016, pp. 1-46;
- stuk 11: bloemlezing van krantenartikelen uit De Standaard omtrent de veiligheidssituatie in Kabul.

De Raad stelt vast dat stukken 3 en 4 reeds werden voorgelegd in het kader van verzoekers gehoor bij het CGVS.

2.2. Nieuwe elementen

Op 29 januari 2019 maakt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/79, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuwe elementen:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018;
- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation, december 2017;
- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation update, mei 2018;
- EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2018.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. Verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker heeft de Afghaanse nationaliteit en is een Pashtun afkomstig uit het dorp Tezin, gelegen in het district Surobi in de provincie Kaboel. Verzoeker zou voor zijn vertrek uit Afghanistan verschillende problemen gehad met de taliban. Hij zou tien maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan door de taliban in elkaar zijn geslagen omdat hij zijn baard had afgeschoren waarna hij in het ziekenhuis werd opgenomen. De taliban zouden daarna

tevens twee keer naar zijn ouderlijke woning zijn gekomen en daarbij zijn vader onder druk hebben gezet om verzoekers broer, werkzaam bij het Afghaanse leger (hierna: ANA), te vragen zijn werk te staken. Op weg naar huis zou verzoekers broer zijn ontvoerd door de taliban en is hij heden nog vermist. Verzoeker zou daarna door de taliban zijn aangesproken om voor hen te werken. Verzoeker is vervolgens Afghanistan in juni 2015 ontvlucht.

In zijn verzoekschrift benadrukt verzoeker nog eens dat verschillende elementen hebben bijgedragen aan zijn vlucht uit Afghanistan. Een onderdeel is de vrees als gevolg van de positie van zijn broer in het leger en zijn ontvoering. Een ander onderdeel zijn de persoonlijke ervaringen van verzoeker met de taliban. De samenloop van de ervaringen van verzoeker met de taliban vormen één en dezelfde vluchtaanleiding.

2.4.2.2. Verzoeker heeft ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming een aantal documenten voorgelegd (AD CGVS, stuk 4, map met 'documenten').

- een enveloppe;
- een origineel attest van het werk van verzoekers broer;
- de originele taskara van verzoeker;
- foto's van zijn broer;
- originele legerbadge van zijn broer;
- originele bankkaart van zijn broer;
- de originele taskara van zijn vader;
- een medisch attest over verzoeker van 18 mei 2017.

2.4.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Wat betreft de voorgelegde taskara's, merkt de Raad op dat verzoekers identiteit en nationaliteit niet worden betwist. De enveloppe toont enkel aan dat de verzoeker post uit Afghanistan ontving.

Wat betreft de originele documenten die betrekking hebben op de tewerkstelling van zijn broer bij het Afghaanse leger, blijkt uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze documenten bijzonder relatief.

In het medisch attest van 17 mei 2017 kan worden gelezen dat de dokter van Fedasil twee grote littekens vaststelt op de linkerwang alsook littekens en verwondingen op de rug van verzoeker. De dokter zet hierbij uiteen dat deze littekens werden toegebracht door de taliban enkele jaren geleden. De Raad wijst er evenwel op dat een medisch attest geen sluitend bewijs kan zijn voor de omstandigheden waarin verzoeker deze verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten, verwondingen of littekens ontstonden. Dat de littekens zouden zijn toegebracht door de taliban is niets meer dan een weergave van verzoekers verklaringen. Het is niet omdat het medisch attest een weergave bevat van verzoekers verklaringen dat dit de waarachtigheid van de feiten zou kunnen aantonen. Het voorgelegde attest vormt om deze reden geen sluitend bewijs van de omstandigheden waarin verzoeker deze littekens zou hebben opgelopen, noch van verzoekers vluchtrelaas.

Hoewel verzoeker zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat de voormelde documenten omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd,

specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

2.4.2.4. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker vage en onaannemelijke verklaringen aflegt omtrent zijn voorgehouden broer en de voorgehouden tewerkstelling bij het ANA, zoals blijkt uit volgende pertinente motieven uit de bestreden beslissing die door de Raad worden overgenomen:

“Zo wist u niet dat uw broer interesse had in het leger, weet u niet waarom uw broer bij het leger zou zijn gegaan en kent u zijn rang niet (CGVS, p. 13). U stelt dat hij gewoon soldaat was, maar op het door u meegebrachte document staat vermeld dat uw broer een training voor officier heeft gevolgd (CGVS, p. 13). Wanneer u met deze informatie wordt geconfronteerd, stelt u niet te weten dat hij een training heeft gehad (CGVS, p. 13). U stelt verder dat uw broer ‘heimelijk’ bij het leger werkte, stiekem was weggegaan en op een dag eens thuiskwam voor verlof (CGVS, p. 13). Dat niemand in uw huishouden zou opmerken dat uw broers plotseling zou verdwenen zijn, noch dat u hem hierover vragen zou stellen, is niet realistisch. Een verklaring over hoe hij bij het leger is gegaan heeft u ook niet, want u ‘hoedde de schapen’ (CGVS, p. 13). Dat is geen afdoende verklaring. Het is evenmin plausibel dat u niet weet wat uw broer zou hebben gedaan voor hij naar het leger ging. Uw verklaring dat u ‘nog een kleine jongen’ was, houdt geen steek daar u bijna achttien zou zijn geweest toen uw broer zou zijn verdwenen (CGVS, p. 13).”

Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker niet op de hoogte is van de rang van zijn broer, ook niet weet waarom en hoe zijn broer het leger heeft vervoegd, en hij evenmin kan vertellen wat zijn broer deed voor hij het leger vervoegde. Voorts blijkt dat verzoeker geen afdoende uitleg kan geven voor zijn gebrek aan kennis. In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dit gebrek aan kennis niet maar stelt hij dat op geen enkele wijze rekening is gehouden met zijn leefwereld en de situatie waarin hij zich bevindt. Het gegeven dat verzoeker ongeschoold is en een jonge schapenherder was, zoals hij betoogt in zijn verzoekschrift, is in dit geval evenwel geen voldoende verschoning zijn voor zijn gebrekkige verklaringen. De loutere bewering in het verzoekschrift dat mensen buiten het leger over iedere militair spreken als soldaat is dit evenmin. Immers, gelet op het feit dat de tewerkstelling van verzoekers broer bij het ANA aan de grondslag ligt van verzoekers vrees voor vervolging en dus behoort tot de kern van zijn vluchtrelaas en het gegeven dat verzoeker en zijn broer samen opgroeiden in hetzelfde huis, mag redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker een betere kennis zou hebben over een aantal basiszaken die betrekking hebben op de tewerkstelling van zijn broer bij het ANA, alsook over de dagelijkse activiteiten van zijn broer vooraleer hij het ANA vervoegde, quod non. Deze kennis is in verzoekers situatie immers wél relevant.

Uit de voorgelegde stukken, met name de foto's, legerbadge, bankkaart en werkattest van zijn broer, blijkt verder dat verzoekers broer minstens sinds 2010 werkzaam was bij het leger. Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor dat hij dit echter pas te weten kwam toen de taliban zijn huis bezochten en zijn moeder hem heimelijk vertelde dat zijn broer soldaat was (AD CGVS, stuk 6, gehoorverslag, p. 9 en 13); gebeurtenissen die de Raad op basis van verzoekers verklaringen situeert in de periode tussen half 2014 (ineengeslagen door taliban) en half 2015 (vertrek uit Afghanistan). De Raad acht het evenwel niet aannemelijk dat verzoekers broer al die jaren stiekem bij het leger zou gaan en werken zonder dat verzoeker en zijn familie dit zouden opmerken of hierover vragen zouden stellen, noch acht de Raad het aannemelijk dat verzoeker en zijn familie dit pas te weten zouden komen wanneer de taliban hen bezochten.

Evenmin acht de Raad het aannemelijk dat de familie van verzoeker, die voorhoudt dat zijn broer werd ontvoerd door de taliban toen hij op weg was naar huis kort nadat zijn familie te weten kwam dat hij bij het leger werkzaam was, in het bezit zou zijn van de originele bankkaart en legerbadge van zijn broer.

Daarenboven merkt de Raad op dat verzoeker ook geen concreet begin van bewijs voorlegt dat staat dat de persoon die op de voorgelegde foto's figureert en die wordt vermeld op de legerbadges en het werkattest ook daadwerkelijk zijn broer is. Hij legt enkel zijn taskara en de taskara van zijn vader voor maar hieruit blijkt niet dat verzoeker een broer heeft genaamd M.Z., noch blijkt dit uit de overige stukken in het dossier.

De betrokken documenten, die zoals eerder vermeld enkel een relatieve bewijswaarde hebben, worden bijgevolg niet aangevuld en geruggesteund door voldoende samenhangende, volledige en aannemelijke verklaringen. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de verwerende partij bij in het standpunt dat verzoeker *“onvoldoende elementen [kan] aanbrengen om te stellen dat [zijn] broer daadwerkelijk bij het ANA is geweest”*.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen element aan dat deze bevinding in een ander daglicht kan stellen.

De Raad oordeelt dan ook dat in zoverre verzoeker tracht te bewijzen dat zijn broer is tewerkgesteld bij het ANA er in dit geval niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Nu er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat zijn broer bij het ANA tewerkgesteld was, kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers verklaring dat zijn vader verschillende malen werd verzocht door de taliban om zijn zoon uit het leger te laten treden noch aan verzoekers verklaring dat zijn broer door de taliban zou zijn ontvoerd en vermist is. Aangezien hij niet aannemelijk maakt dat zijn broer bij het ANA tewerkgesteld was, maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft *“als gevolg van de positie van zijn broer in het leger en zijn ontvoering”*, zoals verzoeker stelt in zijn verzoekschrift.

2.4.2.5. Wat betreft verzoekers vrees om gedwongen te worden gerekruteerd door de taliban, wijst de Raad erop dat verzoekers verklaringen hierover niet overeenstemmen met de beschikbare objectieve landeninformatie over rekrutering door de taliban, die zich in het administratief dossier bevindt (AD CGVS, stuk 5, map met 'landeninformatie', EASO Report – Afghanistan Recruitment by armed groups). Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt omdat de taliban over voldoende vrijwilligers beschikken. Zoals verzoeker zelf aangeeft tijdens zijn gehoor rekruteren de taliban vaak op dorpsniveau met behulp van de plaatselijke imams en mullahs door bijvoorbeeld te preken in de lokale moskee. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Daarbij wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Verzoeker geeft doorheen zijn relaas nergens aan dat dit ook maar enigszins het geval zou zijn. Een rekrutering zonder enige tussenkomst van lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving weinig aannemelijk. De individuele en gedwongen wijze van rekrutering die verzoeker schetst, stemt niet overeen met de manier waarop dergelijke rekrutering zich doorgaans afspeelt. Samen met verwerende partij, merkt de Raad op dat het gegeven dat in verzoekers relaas geen van bovenstaande elementen aanwezig is, maakt dat dit relaas niet overtuigt.

Verder stelt de Raad vast verzoekers verklaringen omtrent de voorgehouden gedwongen rekrutering en de gebeurtenissen na zijn vlucht tegenstrijdig en incoherent zijn zoals terdege blijkt uit volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing: *“Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u vier dagen voor uw vertrek door de taliban zou zijn meegenomen en dat u een zelfmoord zou moeten plegen in Kabul. U zou hiervoor geld krijgen. Verder zou de taliban u gezegd hebben dat uw broer voor de overheid werkte en geen goede moslim is. Op het CGVS vertelt u dan weer dat u twee dagen na de ontvoering van uw broer de taliban tegenkwam (CGVS.10). Ze zouden u gevraagd hebben om mee te doen met hen en ze zouden uw familie geld geven. U rept op het CGVS met geen woord dat de taliban iets over uw broer zouden hebben gezegd. (CGVS, p.10). Twee dagen nadat de taliban u tegenkwamen, zouden ze naar uw huis zijn gekomen en zou er beslist zijn dat u beter het land zou kunnen verlaten. Ook dit vermeldde u niet bij DVZ. (...)*

Zo houdt u vast aan uw bewering dat uw ouders geheimzinnig moeten zijn over uw vertrek (CGVS, p.12), zodat de taliban niet zouden merken dat u weg bent. Het is onwaarschijnlijk dat de taliban na anderhalf jaar uw aanwezigheid nog niet opgemerkt zouden hebben. Daarnaast zouden uw ouders om diezelfde reden geen contact met u kunnen opnemen via de post (CGVS, p.12). Toch zouden ze er in geslaagd zijn om verschillende documenten naar u op te sturen (CGVS, p.11).”

Deze bevindingen, die steun vinden in het administratief dossier en correct zijn, worden door de Raad overgenomen. Verzoeker laat deze bevindingen geheel onbesproken.

De Raad besluit dat verzoeker er niet in slaagt samenhangende en aannemelijke verklaringen af te leggen over de voorgehouden gedwongen rekrutering door de taliban en dat zijn verklaringen bovendien niet coherent zijn met de beschikbare objectieve landeninformatie.

2.4.2.6. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verzoekers herkomst uit het dorp Tezin wordt betwist. Wel is er een incoherentie in verzoekers verklaringen over de aanwezigheid van de taliban in zijn dorp Tezin, zoals terdege blijkt uit volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing: *“U verklaart eerst dat de taliban over het gehele dorp spionnen hebben. Toch vertelt u daarna hoe maar liefst tien dorpelingen openlijk tegen de wil van de taliban zouden zijn ingegaan door stiekem een persona non grata te begraven 's nachts. Dat is tegenstrijdig met het feit dat u eerst verklaart dat de mensen 's nachts niet durfden buitenkomen omdat de taliban dan actief zouden zijn (CGVS, p.6). Daarnaast*

verklaart u dat er overal spionnen zijn waardoor uw ouders heimelijk moeten doen. Toch is een vriend van uw vader komen vertellen over het begrafenisincident (CGVS, p.12). Het feit dat u hiervan weet, bewijst dat het nieuws vrij makkelijk te verspreiden is. Het is dus niet plausibel dat de taliban op een dusdanige manier zouden spioneren zoals u beweerde. Daarenboven ontkracht die wetenschap ook uw eerder argument waarbij u aangaf waarom u nu geen contact zou kunnen hebben met uw ouders.”

Deze bevindingen, die steun vinden in het administratief dossier en correct zijn, worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker betwist deze bevindingen niet maar wijst erop dat hij tijdens zijn gehoor tal van incidenten heeft beschreven die hebben plaatsgevonden in de omgeving van Tezin met de taliban, dat hij heeft aangegeven welke qaws aangesloten zijn bij de taliban en dat uit het EASO-rapport van november 2016 blijkt dat het conflict-gerelateerd geweld dat in de provincie Kaboel plaats vindt zich met name concentreert in het district Surobi.

Het loutere gegeven dat uit de objectieve landeninformatie blijkt dat de taliban aanwezig zijn in het district Surobi, daar enige controle uitoefenen en een offensief voeren tegen overheidsdiensten en anderen die worden gezien als steun van de overheid en de internationale gemeenschap, volstaat evenwel niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd door de taliban. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond. Verzoeker blijft, zoals hierboven uitgebreid besproken, hiertoe in gebreke. Immers maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn broer bij het ANA was tewerkgesteld zodat ook geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten, met name dat zijn vader verschillende malen werd verzocht door de taliban om zijn zoon uit het leger te laten treden, dat zijn broer door de taliban zou zijn ontvoerd en vermist is en dat de taliban ten aanzien van verzoeker dreigden met een gedwongen rekrutering. Waar verzoeker verwijst naar het voorgelegde medische attest, herhaalt de Raad dat dit attest op zich geen sluitend bewijs vormt van omstandigheden waarin verzoeker zijn littekens heeft opgelopen. Daarenboven acht de Raad het weinig aannemelijk dat verzoeker, afkomstig uit een gebied waar de taliban aanwezig zijn, niet zou hebben geweten dat het hebben van een baard belangrijk is voor de taliban (AD CGVS, stuk 6, gehoorverslag, p. 11). Bovendien spreekt verzoeker zich tegen waar hij op de vraag *“Waarom had je je baard afgedaan?”* antwoordt: *“Ik dacht niet dat de taliban in de bergen zou zijn in die periode dat ik hem schoor”* (AD CGVS, stuk 6, p. 10). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk wist dat het hebben van een baard belangrijk is voor de taliban. Verzoeker slaagt er ook hier niet in aannemelijke en samenhangende verklaringen af te leggen over het voorgehouden incident met de taliban waarbij hij in elkaar zou zijn geslagen en verwond.

2.4.2.7. Gelet op wat voorafgaat, acht de Raad, in navolging van de verwerende partij, verzoekers vluchtrelaas, – het geheel aan documenten, verklaringen en landeninformatie in acht genomen –, niet geloofwaardig.

Deze vaststellingen en hetgeen hierboven wordt besproken volstaan om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 *Ernstige schade bestaat uit:*

a) *doodstraf of executie; of,*

b) *foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*

c) *ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.5.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en zijn risicoprofiel, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd dat verzoeker dit risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.5.2.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet herinnert de Raad aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in de rechtspraak van het Hof. In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat “*Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het Hof verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) “*volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het Hof in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, §

35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

In het administratief dossier bevindt zich de volgende rapport:

- CGVS COI Focus “Security situation in Kabul province” van 25 april 2017.

Middels een aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 29 januari 2019 brengt de verwerende partij de volgende rapporten bij:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018;
- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation, december 2017;
- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation update, mei 2018;
- EASOCountry Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2018.

Zowel uit de UNHCR guidelines als uit de EASO Guidance note van juni 2018 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gezien de verklaringen van verzoeker over zijn regio van herkomst, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel te worden beoordeeld. Met betrekking tot de provincie Kaboel wordt in de aanvullende nota op basis van voormelde objectieve landeninformatie terecht gesteld:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de provincie 1831 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1612, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 219 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.”

Deze beoordeling van verwerende partij in haar aanvullende nota ligt in de lijn van de bovenvermelde EASO Guidance nota, waaruit blijkt dat EASO de provincie Kaboel indeelt bij *“Territories where indiscriminate violence is taking place and real risk of serious harm under Article 15(c) QD may be*

established where the applicant is specifically affected by reason of factors particular to his or her personal circumstances.” (p. 83).

Met andere woorden, de provincie Koboel is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon enkel kan worden vastgesteld indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar informatie die ofwel betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen ofwel betrekking heeft op ander provincies dan de provincie Koboel. De Raad herhaalt dat uit de voormelde richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan wordt gekenmerkt door sterke regionale verschillen. Derhalve dient in casu de veiligheidssituatie in de hoofdstad Koboel te worden beoordeeld en is de door verzoeker bijgebrachte informatie slechts dienstig in de mate dat zij op de stad Koboel betrekking heeft. Inzake de veiligheidssituatie in Koboel dient te worden vastgesteld dat de informatie waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift hetzij informatie betreft die ook door de verwerende partij werd bijgebracht middels haar aanvullende nota van 29 januari 2018, hetzij hiermee in lijn ligt, hetzij verouderd is. De aangehaalde landeninformatie werpt dan ook geen ander licht op bovenstaande appreciatie. Dat er ook burgerslachtoffers vallen bij aanslagen die nochtans niet tegen burgers zijn gericht, doet verder geen afbreuk aan de vaststelling dat burgers als dusdanig niet worden geviseerd bij het gebeurlijke conflict-gerelateerde geweld in de provincie Koboel.

Verzoeker wijst erop dat het district Surobi, waar zijn dorp is gelegen, in het bijzonder wordt getroffen door infiltratie door de taliban en conflict-gerelateerd geweld. Specifiek met betrekking tot het district Surobi blijkt uit de voormelde objectieve landeninformatie dat in dit district de taliban een beperkt aantal activiteiten en aanwezigheid hebben. Volgens het EASO-rapport houdt dit in dat ze minstens drie keer per maand aangevallen worden (EASO-rapport mei 2018, p.25-27). Dit wijst op willekeurig geweld, maar toont niet aan dat de graad van willekeurig geweld dermate hoog is dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Er kan geen gewag worden gemaakt van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Ter terechtzitting duidt de verwerende partij het dorp van verzoeker aan op een geografische kaart van het district Surobi in de provincie Kabul. Hieruit blijkt dat verzoekers dorp niet in de Uzbin-vallei is gelegen. Verzoeker betwist dit niet. Verzoekers betoog werpt dan ook geen ander licht op bovenstaande appreciatie

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Surobi gelegen in de provincie Koboel geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het district Surobi gelegen in de provincie Koboel, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt verzoeker zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoeker *“het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden”* door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Surobi in de provincie Koboel rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoeker persoonlijke omstandigheden invoeren die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het district Surobi gelegen in de provincie Koboel dermate verhogen dat – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het district Surobi gelegen in de provincie Koboel een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon – er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofde van de verzoeker bestaat?

In casu brengt verzoeker geen dergelijke elementen bij. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. Er blijkt niet dat de persoonlijke omstandigheden van verzoeker van dien aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in het district Surobi op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het district Surobi een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtun machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verzet zich er niet tegen dat de verwerende partij een beslissing intrekt tijdens de beroepsprocedure. De verwerende partij is er ook niet toegehouden daaromtrent een uitleg te verschaffen noch is zij gehouden om verzoeker opnieuw te horen. Aangezien de eerdere beslissing van 26 juni 2017 werd ingetrokken, wordt zij geacht nooit te hebben bestaan en is verzoekers kritiek op deze beslissing van 26 juni 2017 dan ook niet langer dienstig. Voorts merkt de Raad op dat verwerende partij tijdens de terechtzitting de redenen voor de intrekking heeft uiteengezet. Wel dient verwerende partij een nieuwe beslissing te treffen aangaande het ingediende beschermingsverzoek, wat in casu is gebeurd. Met het nemen van de bestreden beslissing, beschikte verzoeker opnieuw over een nieuwe beroepstermijn van 30 dagen. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de verwerende partij zich niet onpartijdig zou hebben opgesteld noch oneerlijk of niet open zou zijn geweest in het nemen van de bestreden beslissing. Het fair-play beginsel is aldus niet geschonden.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MAES